

SIHKER

VILISTLASLUGU: ELERI HELIMETS - KULTUURILINNAST KULTUURIKOOLI

POSKA SUPERSTAAR **HELE-MAI**

NUTISÕLTUVUS - 21. SAJ KULTUUR

TREFFNER JA POSKA OMA KOOLIDEST

Oh kevade, oh õie-aeg

Oh kevade, oh õie-aeg,
oh kuhu pean minema sinu eest?
Mis on see, mis põues mul äratad sa?
Liig ilus, liig kaunis — oh kevade sa!

Oh kevade, oh õie-aeg,
oh kuhu pean minema sinu eest?
Mu ümber sa lehvimas päeval ja ööl;
kõik loodus on sinuga üheskoos tööl.

Oh kevade, oh õie-aeg,
sel kombel ei tulnud sa iial veel;
küll tuksub mu süda — sääl ühendud on
vist otsatu valu ja otsatu õnn.

-Anna Haava

UUDIS

- 2 EV100 aktus
Merle Vetemäe
- 2 ERM
Salome Lole Dominguez Ortiz
- 3 Hele-Mai Mängel
Kelli Riim & Karmen Kiidron
- 4 Saksa keele etluskonkurss
Kelli Riim
- 5 Alo
Marike Peedosaar

INTERVJUU

- 6 Eleri Helimets
Marion Kukk

ARVAMUS

- 9 Nutisõltuvus - 21. saj kultuur
Merle Vetemäe
- 10 Millal see kõik ükskord lõpeb?
Marion Kukk
- 12 Koolipapade arvamused
Marion Kukk

LOOVKIRJUTAMINE

- 14 Jätku keelele!
Marike Peedosaar
- 15 Uurimistöö tips 'n' tricks
Kelli Riim

Toimetajad: Marion Kukk, Marike Peedosaar, Sten Zaitsev, Salome Lole Dominguez Ortiz, Merle Vetemäe, Kelli Riim, Isabel Laiapea

Küljendaja: Isabel Laiapea

Täname: Mari Roostik, Merike Hein, Helmer Jõgi, Eleri Helimets, Karmen Eliise-Kiidron

EV100 aktus

Merle Vetemäe

23. veebruaril tähistasid poskalased vabariigi sünnipäeva Tartu Pauluse kirikus. Aktus-etendus kandis pealkirja „Oma riigini“ ning seda juhtis 11.e klassi õpilane Tormi Sõber. Aktus hõlmas endas segakoori ja rahvantsijate etteasteid, samuti andsid aktusele oma panuse keelpilliansambel ning ka etlajad, kes esitasid poeeme ning katkendeid mõjukate kultuuri- ja ühiskonnategelaste kõnedest. Loomulikult ei puudunud ka direktori kõne ning Pauluse kiriku esindajana sai aktusel sõna ka koguduse õpetaja Kristjan Luhamets. Aktusel tunnustati õpilasi nende heade soorituste ja heade õpitulemuste eest. Etendus oli üles ehitatud andmaks ülevaate eestluse ärkamisest ja kujunemisest, pikast teekonnast täis võite ja kaotusi, mis lõpuks viisid Eesti vabariigi väljakujunemiseni. Üldiselt oli tegemist väga südamliku ja ilusa aktusega ning oli imeline viis tähistada vabariigi 100-aastaseks saamist.

ERM

Salome Lole Dominguez Ortiz

16. märtsil saadeti kõik kümnendikud tavalise koolipäeva asemel ERMi avastama. Õpilased said 6 erineva muuseumiprogrammi seast ise endale Stuudiumi kaudu meelepärase valida. Sealhulgas oli ka üks programm sobilik muuseumis juba varem käinutele. Iga programm kujutas endast üht muuseumitundi ja giidituuri kas püsinäitusel või muul vahetuval näitusel.

Esmalt oli vaja muuseumisse kuidagi kohale saada. Et buss nr 27 viib ainsa bussina ERMi kõrvale, läksin sellega minagi. Suur oli aga minu ja kaaskondlaste ahastus, kui meid oli kogunenud Kvartali ette terve hord ning peatusesse saabus kõikidest linnaliinibussidest kõige väiksem versioon (kohuke). Sellele pidi end mahutama ligikaudu 40 õpilast, mõni õpetaja pluss tavapärase hommikune töölisrahvas. Pärast muuseumisse jõudmist ja fuajeesse kogunemist algas minu rühmal giidituur püsinäitusel. Pooletise tunni jooksul andis giid sisuka ülevaate Uurali rahvaste keeltest, traditsioonidest ja eluviisidest. Giidituurile järgnes lõuna ning lõunale muuseumitund, mis minu valitud muuseumiprogrammist tulenevalt oli teemal „Kes või mis on eestlane?“. Tegime rühmatööd ning jagasime oma arusaamu klassikalistest eestluse juurde kuuluvatest aspektidest.

Kõige enam mulle kogu ürituse juures meeldiski, et õpilasi ei lastud omapäi muuseumisse seiklema, vaid võimaldati heal tasemel giidituure. Transpordi kohalt võiks ehk järgmine kord siiski üle mõelda, kas ühistranspordiga tulijad peavadki oma hommikut alustama nii nagu mina. Muidu oli päev hästi korraldatud ja meelde jääv.

Hele-Mai Mängel: superstaarisaade kui hüppelaud pürgivale muusikule

Karmen-Eliise Kiidron

Paar kuud tagasi alguse saanud TV3 saatesari „Eesti otsib superstaari“ on toonud teleekraanile paljusid innukaid noori ning vanu, kellel kõigil ühine soov – saada järgmiseks superstaariks. Sellesse keerisesse sattus ka Poska 6. lennu vilistlane **Hele-Mai Mängel**, kelle omapärane tämber ja oskuslik häälekasutus ta esikümnesse viis. Uurisin Hele-Mait, kuidas ta muusikani jõudis, miks otsustas ta osaleda superstaarisates ning mida selline kogemus ühe noore tärkava muusiku jaoks tähendab.

Kuidas Hele-Mai teekond üldse alguse sai?

Esimeses klassis alustas ta klaveriõpingutega, neljandas klassis aga laulmisega laulustuudios Fa-Diees. Õpingute jooksul on esinenud ta erinevates muusikalistes koosseisudes, viimane neist ansambel Charlie (koos trummar Ross Linnamägiga). Duo võitis portaali Elu24 konkursi „Elu võimalus“, tänu millele said nad võimaluse

Eesti Laul 2017 finaalis olla vaheesinejad. Charliega kandideerisid nad ka järgmise aasta Eesti Laulule, kuid edasipääs jäi käeulatusest välja. Ema utsitamisel kandideeris neiu sügisel superstaarisaatesse, kus jõudis esimesse finaalsaatesse. Saate pärast pidi Hele-Mai loobuma oma töökohast ning on praeguseks lükanud edasi ka plaani kandideerida välismaale ülikooli.

Salvestusperioodi ilu ja võ(/a)lu.

Hele-Mai sõnul käib salvestusperioodil töö ja lõbu käsikäes. Ise kirjeldab ta seda kui laululaagrit: „Nädala jooksul õpivad kõik ühe laulu, õövivad hotellis, söövad ennast õhutsöögibuffees ogaraks, käivad seal samas hotellis spaas, annavad vahepeal intervjuusid ja teevad niisama nalja ja siis pühapäeval saavad kõik kokku ja näitavad, mis nad nädala jooksul ära õppisid. Ainult selle erandiga, et iga nädala alguses tuleb ühel lapsel laagrist koju minna.“ Muidugi tõdeb tüdruk, et ilma tõsise tööta ei möödu ükski päev. Iga osaleja sihiks on jõuda superfinaali ning motoks „go big or go home“. Hele-Mai sõnul saavad kõik noored üksteisega väga hästi läbi, erandiks pole ka saatemeeskond: „Sa

saad tuttavaks... peaaegu, et headeks sõpradeks paugust kõikide oma ala proffidega – Maiken, Tomi Rahula, liikumisõpetaja Villiko Kruuse jne.“ Neiu suurimaks hirmuks oli saateformaadi sarnanemine reality showga, kuid kartus osutus asjatuks. Kuigi tegemist on ennekõike televõistlusega ning sinu edukuse tagab kaameraga sõbraks saamine, pole saates verist võitlust. Superstaariks pürgijate eest hoolitsev meeskond ei tekitanud Hele-Mais kordagi tunnet, et ta oleks kellelegi kohustus: Kõigile läksid su rõõmud ja mured korda ja kõik tahtsid et sul hästi läheks. See tegi seal saates olemise kõige lähedamaks. Jään väga neid inimesi igatsema.“

Konkurendid Hele-Maist

Enim imetlesid teised neiu hääleulatuse suurust. Teistega koos lauldes polnud Hele-Mai vahet, mis helistikus lugu parasjagu oli, sest neiu suutis selle nii või naa puhalt ära laulda. See asjaolu pakkus teistele palju nalja.

P.S. Esimese finaalsaate teemaks oli „Minu playlist“, Hele-Mai esitas Greyson Chance'i loo „Unfriend you“. Playlisti neiu lemmiklugudega on leitav Spotify keskkonnast Eesti otsib superstaari kontolt.

Saksa keele etluskonkursi traditsioon jätkub

Kelli Riim

Juba pikemat aega on saksa keelt õppivate poskalaste seas traditsioon võtta osa iga-aastasest etluskonkursist. Konkurss toimub tavaliselt Tartus Saksa Kultuuri instituudis ja osalejaid tuleb kokku üle terve Tartu. Selleks, et ülelinnalisele konkursile pääseda, tuleb läbida eelvoor, kus pistetakse rinda oma klassikaaslastega. Koolivooru žüriisse kuuluvad 12. klasside õpilased, kelle saksa keele õpingud on selleks ajaks juba läbi saanud. Abiturientide ja õpetaja ühiselt langetatud otsusel saadetakse paremad kooli esindama. Sel aastal toimus ülelinnaline konkurss 20. märtsil, kus esikolmikusse jõudsid kaks poskalast – 11. b klassi õpilane Annaliis Tähevälgi jagas 1.-2. kohta ning tema klassikaaslane Anna Kuus sai 3. koha ja ühtlasi publiku auhinna.

“Ja ükskord on see kõik juba olnud...”

Marike Peedosaar

Kui puhkuse veedame Viljandis, siis naistepäeva aegu ei saa ma enam kunagi ümber Jõgeva külastamisest. Igal aastal toimuvad Vooremaal märtsi hakul Alo muusikapäevad, mille grand finale on vokaalansamblite konkurss. Nüüdseks olen seal kuulamas/võistlemas/esinemas käinud viis aastat. Esimene kord oli kohati hirmus, konkureerisime siis Räpina tüdrukutega 8.-9. klasside seas, ehkki mina olin pisem. 2015. aasta algul loodi uus ansambel, mille ridadesse võeti ka Põlva muusikakooli neiud ja nii sain endale teise pere – Gram of Fun. Selles koosseisus võistlesime “Alokatel” kolm korda ning iga kord lõppes meie pingutus grand prix’ga. Et meie seekord konkursile ei trüginud, võttis asi uue pöörde.

Tänavu oli konkursil palju uusi ansambleid, üks tugevam kui teine. Minu õpetaja Riivo Jõgi tõi võistlema kaks koosseisu – Põlvast tütarlasteansambli Blue-S (juhendab lisaks Jõe ka Margot Suur) ja Tallinnast Rahvusooper Estonia meeskvinteti. Mõlemad grupid olid väga omanäolised, kuid ilmselgelt Riivo Jõe juhendatavad.

Blue-S

Lavale astusid nunnud ühesugustes kleidikestest tüdrukud, kuid nende ilme muutus kohe, kui muusika algas. Esimesena kuulsime noortele A-Rühma esituses tuntuks saanud “Tulen saarelt”. Räpp, kerge afro-feeling ja tüdrukute energia viisid mind külmast saalist lauluski kõlanud palmisaarele. Teine lugu oli Tõnis Mäe “Déjà vu”, mis õrna acappella’na üllatavalt hästi mõjus. Minu jaoks olulisim kogu konkursil oli aga tüdrukute viimane laul “Mul öelda võid jaa”, mille sõnade autoriks Marike Peedosaar (see olen ju mina!!). Ka muusikalises mõttes jõudis mainitud lugu minuni kõige paremini, sest ladina rütmidele vaatamata oli see ikkagist jazz.

RO Estonia meeskvintett

Poiste kava oli aga hoopis teisest killast. Nagu öeldakse, siis pulli peab saama ja seda need noormehed tegid. Alustuseks hakati kohe südameid sulatama Frederick Loewe looga "Tänav, kus sa elad". Klassikaline 60. aastate stiilis meesansambli laul võitis publiku tähelepanu. Teiseks kanti ette "Laul kaptenist", seda acapella's. Viimse detailini välja mängitud lugu mõjus humoorikalt ning madal meeshääl lisas laulule ka vajaliku dramaatilisuse. Kolmas lugu "Helista mulle mobiilile" pani naerma ka kõige kalgima inimese, kas siis oma huumori või lihtsa siirusega. Swing'iva refräänil ajal jagasid poisid publikule oma telefoninumbreid ning viimasele refräänile lisati ka originaalvideo koreograafia. Niisiis, mingit nalja me ei mõista!

Lõpp hea, kõik hea

Mis minul sinna siis seekord asja oli? Vot, kutsuti. Ja laulma kutsuti. Alati on esimesse ja teise konkursipäeva kuulunud ka väikesed kontserdid. Sel aastal lõpetas reede õhtu ansambel Noorkuu, kes, muide, sai samuti tuule tiibadesse just Alo muusikapäevadelt. Laupäevase kontserdi, mis toimus vahetult enne auhindade jagamist, andsime meie, Gram of Fun. Laulsime, tantsisime, jagasime plaate ja oligi meie viimane tunnike Alo muusikapäevade laval ootamatult täis saanud. Ja siis hakkas pih-ta kõige närvesöövam osa – autasustamine. Istusime pingsalt, sõrmed peos ja – ennnäe! – sellest oli vist abi. Blue-S võitis 10.-12. klasside tütarlasteansamblite seas esikoha ning RO Estonia poisid võtsid uhkusega vastu grand prix'. Nagu kombeks, jäime kõiki õnnitlema, tegime "tibukestega" paar pilti ja lahkusime Jõgeva kultuurimajast viimastena. Kerge kurbusega sõitsime "grämmidega" Jõgevast nostalgitsedes kodu poole ja lubasime, et see ei jää viimaseks korraks. Artiklis mainitud lood on huvilistele leitavad YouTube'is.

Eleri Helimets

Marion Kukk

Eleri Helimets on meie kooli II lennu vilistlane. Ta õppis õpetaja Lauri Mällo reaalklassis, ent ülikooli astus Tartu Ülikooli Viljandi Kultuuriakadeemiasse hoopiski kultuurikorralduse erialale. Alates 2017. aastat töötab noor Ugala teatri teenindusjuhina.

Miks otsustasid pärast põhikooli just Poskasse õppima tulla?

Minu otsus tuli sisseastumiskatsete põhjal üsna lihtsalt. Tegin tol ajal katsed nii Hugo Treffneri, Karlova kui Tartu Mart Reiniku Gümnaasiumisse. Esimesse nimetatutest ei saanud ma sisse, nimekirjast teine tundus mulle veidi lihtsaks jäävat ning Tartu Mart Reiniku Gümnaasiumi katsed olid just need õiged. Ka mu vend oli aasta varem sellesse gümnaasiumisse astunud, sain tema käest kinnituseks arvamust küsida, kas ta on rahul ning otsus saigi langetatud selle armsa Vanemuise tänaval asuva õppehoone kasuks.

Milline on Sinu helgeim mälestus Poskast?

Gümnaasiumis veedetud aeg möödus väga rõõmsalt ja aktiivselt. Sellest ajast meenuvad paljud head inimesed ja mälestused. Naljakaid juhtumeid ja krutskeid, mis pea igal koolipäeval naerutasid, ma ette ei hakkaks loetlema, las need jäävad sealsete seinte vahele. ☺ Aga palju üllatusi ja korraldatud üritusi meenutan väga hea meelega. Esimesena tuleb meelde Poskavisioon, mille ma 2012. aasta detsembris terve kooli jõulupeona korraldasin. Ühel päeval läksin huvijuhi kabinetti, kelleks minu ajal oli alati lahke ja rõõmsameelne Liina Sauk, kust sain koheselt positiivse ja entusiastliku vastuse ning mõeldud tehtud. Korraldasingi eurovisiooni lauluvõistluse „Poskavisioon“, mis loodetavasti ei jäänud ainult minu, vaid ka teiste seal viibijate helgete mälestuste riiulisse. Äärmiselt südantsoojendav oli hiljem rõõmsameelsete ja tänulike inimeste kallistusi vastu võtta. Mul vedas suurepärase klassikaaslastega, kes selle ideega kaasa tulid, omalt poolt särava etteastega esinesid ja korraldusliku poole pealt abikäsi pakkusid. Muidugi meenub kohe ka Tartu suusamaraton, kuhu meie klassijuhataja Lauri Mällo mind ja mu koolikaaslaste läbi ainepunktide ja aktiivse eluviisi propageerimise osalema moosis. Nimi sai kirja, raha sai makstud ja seejärel polnud enam tagasiteed. Lauri oli lahkelt nõus nii mind kui klassiõde Tähtvere suusaradadel treenima ning poolmaraton 31 kilomeetrit sai suuskadel endalegi üllatuseks edukalt läbitud. Vahvad ajad!

Kes olid Su lemmikõpetajad? Miks?

Läksin alati rõõmsameelselt matemaatika, füüsika, bioloogia, inglise keele ja muusika tundi. Reaalklassi õpilaseks mulle muidugi reaalsed meeldisid ja öeldakse, et muusika käib reaalselt kokku, kuid ka õpetajatel oli oma roll. Carita Hommik tegi oma tööd täie pühendumuse ja suure südamega, ta hoolis igast õpilasest ning me toetasime teineteist vastastikku. Nii mitmedki tunnid on eredalt mees. Reemo Voltri juures meeldis mulle hea huumorimeel, konkreetsus ja see, et reeglid olid alati paigas. Kõik õpivad enda jaoks ja kui ei saa aru või pole õppinud, siis tunnista seda, mitte ära tee sobi. Heli Leek ja Kaie Mägimets on naised, kelle säravat silma ja lahkust ma imetlesin. Nad õpetasid meid alati siiruse ja heatahtlikkusega, arvestasid ka õpilaste soove ning tunnid möödusid kiirelt ja huvitavalt. Lauri Mällo tunnid olid vabad ja muhedad ning ta oskas õpitavaid teemasid väga hästi näitlikustada. Laurile kui klassijuhatajale pole mul samuti midagi ette heita, tervel klassil tekkis temaga hea klapp ning kolm aastat olid täis asjalikke, toetavaid nõuandeid, seiklusrikkaid väljasõite ja armsaid jõuluõhtuid.

Mida õppisid Poskas käimisest?

Gümnaasiumiaeg ja üldse teismeiga on iseenda avastamise aeg ja mul on vedanud, et Poskas sain kogemusi ja võimalusi, et end näidata, ideid realiseerida ja enda kohta uut õppida. Poskas hakkasin aru saama, et ka õpetajad on inimesed ning et nendegagi on võimalik vabalt suhelda ning hästi läbi saada. Mõistsin, et mida varem sellest aru saame, seda rohkem ilusaid inimesi enda ümber koondame. Ainult sotsialiseerudes ning teineteist mõistes loome edaspidiseks eluks kontakte, kellega mingil hetkel kohvi juua ja vanu aegu meenutada või hoopis midagi uut ja huvitavat korda saata. Minul on küll alati hea meel vanu koolikaaslast ja töötajaid näha.

Esines sul keskkoolis mingisuguseid probleeme?

Ma ei mäleta, et mul suuri probleeme oleks esinenud. Eks ma olin üsna isepäine ja kangekaelne noor neiu, kes ei kartnud oma arvamust avaldada, eriti siis, kui igav hakkas või mõni ülesanne üldse ei meeldinud. Mõni tund võis pinginaabritega liialt lõbusaks kujuneda, mis ei pruukinud samuti õpetajatele meeldida, aga gümnaasiumis püüdsin end võrreldes põhikooliga ikka rohkem kontrollida ja direktori jutule mind elu jooksul küll kordagi õnneks pole saadetud. Nii mõnigi kord pidin suure korraldushuvilisena tunnist puuduma, sest pidasin üllatuste ja ürituste korraldamist tähtsamaks, kuid suutsin vist peaaegu alati õpetajatega kompromissi leida ja õppimine selle all ei kannatanud, vajalikud tööd said ikkagi tehtud.

Millised emotsioonid valdasid Sind Poska lõpetamisel?

Lõpetamisel tundsin nii rõõmu kui kurbust läbisegi. Ühelt poolt olin rõõmus, et oleme ühe etapi elust taas läbinud, olen tundma õppinud palju erinevaid inimesi, saanud uusi sõpru, kohanenud linnaeluga ja olin uhke, et olin suutnud lõpetada ilusate tulemustega. Teisalt puhus aga hinges kurbus, et just siis, kui saad enda klassikaaslastega lähedaseks, pead igäühe neist omale teele saatma. Igal juhul valdas mind tänutunne ja tänapäeval on õnneks kerge endale armsate inimestega sidet hoida.

Olid sa juba Poska-aastatel kindel, mida edasi soovid õppida/teha?

Kindlat valikut mul polnud, kuid teadsin erialasid, kuhu soovisin katseid teha ja mõtlesin, et eks juhtub see, mis juhtuma peab. Mulle tundub, et ma pole kordagi pidanud raskelt pead vaevama, vaid olen andnud oma elu saatuse hoolde ning õiged asjad juhtuvad minuga iseenesest.

Miks valisid Kultuuriakadeemias just seesuguse eriala?

Alguses pakkusid mulle põnevust kolm eriala: teatrikunst, tantsukunst ja kultuurikorraldus. Näitekunsti katseid ja sisseastumistingimusi uurides nägin kohustusliku kirjanduse nimekirja ja mõistsin, et nii näitlejad kui lavastajad peavad meeletult lugema, et enda erialal head olla. Mina pole aga kunagi lugemisega väga sina peal olnud ja see fakt välistas teatrikunsti minu nimekirjast. Tantsida olen armastanud ja armastan siiani väga, kuid professionaalses tantsukunstis ei tundnud ma end kuigi enesekindlalt. Jõudsin arusaamale, et tants pakub mulle küll rõõmu, aga koreograafi või tantsuõpetajana ma tulevikus töötada ei tahaks. Nii jäigi minu nimekirjast pinnale kultuurikorralduse eriala, mis tundus põnev ja väljakutsuv. Organiseerida, üritusi korraldada ning vastutust võtta mulle ju meeldis, see on artikli lugejatele tõenäoliselt juba selge.

Sain aru, et kultuurikorraldajana saan enda tuleviku siduda just sobilike kultuurivaldkondadega ning silma särama panevad tants ja teater, ei pea minu elust kõrvale jääma.

Millega hetkel tegeled? Kuidas sellega rahul oled?

Hetkel töötan Viljandis Ugala teatris teenindusjuhi ametikohal ja olen oma tööga väga rahul. Praegune töökoht võimaldab mul rakendada ülikoolis õpitut, annab võimaluse luua uusi kontakte, saada rohkem teadmisi Eesti teatrimaastikust ja üldse kultuurielust ning saan olla igapäevaselt etenduskunstide keskel. Lisaks saan oma tööaega üsna palju ise jaotada, seega peaaegu ükski hobi, kontserdikülastus või niisama puhkus sõprade seltsis nautimata ei pea jääma.

Kuidas erineb Sinu elu võrreldes keskkooliaegse perioodiga?

Praegu elan ja töötan täiskohaga Viljandis ja kodulinna Tartusse satun üsna vähe. Ma olen, või vähemasti tunnen end küll, palju täiskasvanulikumana ja küpsemana kui keskkooli ajal. Olen täiesti sõltumatu ja toimetan ise just nii, kuid soovin. Praegu ei pea ma enam nii vara ärkama kui gümnaasiumis ja rutiinsest elust pole enam jälgegi.

Millised on JPG ning ülikooli, töö suurimad erinevused?

Tunnen, et praegu saan ise oma aega rohkem planeerida ja päevakava pole nii rangelt ette kirjutatud. Keskkooli ajal läksin pärast kooli kas tantsutrenni või muusikakooli ja siis sõitsime vanematega otse koju. Elasin linnast 20 kilomeetri kaugusel, seega nädalasisesed sõpradega seltsimised ei tulnud enamasti kõne allagi, kuid nüüd jaotan oma tegemisi just nii, kuid ise tahan. Ühtlasi on ka vastutus enesearengu ja toimetuleku üle suurem, sest keegi ei hoia enam kätt, ega ütle ette, mis tegema peab, vaid nüüd tuleb ise hakkama saada ja õigeid otsuseid langetada.

Kas ja kuidas on Poskas õppimine Sinu elu kujundanud? Kas sellest on olnud kasu ka Sinu praeguses elus?

Ma arvan, et Tartu Jaan Poska Gümnaasiumis veedetud aeg mängis suur rolli minu elu kujundamises. Just siis hakkas minu aktivisti ja korraldaja hing õitsema ja leidsin endale sõpru, kellega suhtlen tänaseni tihedalt. Mitmed katsetused ja ettevõtmised, mis tol ajal tehtud said, on andnud mulle kogemusi ja õppetunde, mida meenutan praegugi. Ka soojad suhted Saksamaaga ja sealsete sõpradega said loodud just Poskas õpilasvahetusest osa võttes. Igatahes olen väga rahul, et toona selliselt valisin ja Poskasse õppima asusin.

Mida soovid praegustele poskalastele öelda?

Võite endaga rahul olla, sest olete minu viie aasta taguse kogemuse põhjal hea kooli valinud. Olete turvalises keskkonnas, kus teid toetatakse, seega on just praegu soodne aeg oma ideede realiseerimiseks, õppimiseks ja enese avastamiseks. Looge tutvusi ja suhelge omavahel, leidke tegutsemise- ja mõttekaaslasi. Õppima ja pingutama peab, siis on hiljem julgem ja ehk ka lihtsam edasi minna, kuid ärge unustage nautida. Poska on alati tuntud olnud väga paljude andekate õpilaste poolest ning olen kindel, et ka praegused õpilased moodustavad koolis harmoonilise ja lõbusa keskkonna. Jõudu ja ilusat kevadet!

Nutisõltuvus - 21.sajandi kultuur

Merle Vetemäe

Nutisõltuvus on tänapäeval suhteliselt aktuaalne teema, kui mitte mujal, siis vähemalt pere- või suguvõsaringis, kus alati mõni vanem inimene otsustab tõstada arutelu selle üle, kui hukas on tänapäeva noored ja hädaldab, et keegi ei suuda enam korralikult funktsioneerida ilma oma ustava nutiseadmeta. Tõsi, et seda epistlit kuulates tekib tunne, et tehakse julmalt ülekohut ja kaitsemehhanism läheb automaatselt tööle, olles arvatavasti võimendatud ka puberteedia hormonaalsest tasakaalutusest, kuid mõeldes kõigele sellele järele, jättes ego kõrvale, võib nende jutust ka mõne tõetera leida.

Päris äärmusesse küll ei hüppaks ja ei annaks alla selle nutipõlvkonna osas, aga siiski jälgides teisi omavanuseid ja ka iseennast loomulikult on probleemi tegelikult näha. Avastan end vahel Instagramis kerimas pilte või story'sid, mis mind tegelikult ei huvita, sest ma ei pööra isegi tähelepanu neile, vaid lihtsalt lõõn aega surnuks. Pidevalt on sees mingi arusaamatu vajadus kontrollida telefoni teateid lootuses, et ohh võibolla keegi on kirjutanud mulle ja tunneb minu tegemistest huvi. Telefon peab alati olema taskus, et oleks ikka tunda selle olemasolu, et see oleks igal hetkel kättesaadav. Väsitav sõltumine sellest väikesest seadmest. Väsitav hirm, et ilma selleta leiad end eraldatuna tervest ülejäänud maailmast ja sotsiaalsusest. Ainuüksi seda teksti kirjutades olen vähemalt neli korda teinud lühikese pausi, et uurida teateid, millest telefonil vilkuv tuli märku annab. Mina tõmban paralleeli nutisõltuvuse ja sotsiaalmeedia ning sotsiaalsuse vahel. Ma ei tea palju inimesi, kes veedaksid tunde telefonis lihtsalt mängides maailmakellaga või avastades memodes erinevaid kirjutusviise. Pigem hoiavad meid telefonis kinni ikkagi sotsiaalmeedia platvormid, mis hoiavad meid teiste eludega kursis, või siis sõpradega chattimine, sest helistamine või näost-näku suhtlus ei ole enam moes.

Me raiskame nii kohutavalt palju aega mitte millelegi. Kõigil on pidevalt aega nii vähe, et midagi ei jõua ära teha, aga samas on aega täpselt nii palju, et ükskõik, millisel sotsiaalmeedia platvormil tundide viisi mingit mõttetut informatsiooni oma ajule sööta. „Märgi kommentaaridesse üks sõber ja kui ta viie minuti jooksul ei vasta on ta sulle midagi võlgu“ – justkui kümme minutit telefonist eemal olemine oleks midagi halba.

Tegelikult ei ole see probleem enam ainult teismeliste seas. Olgem ausad, tänapäeval on just need vanemad tädid ja onud ning isegi vanavanemad, kes Facebookis pidevalt midagi jagavad või kommenteerivad. Räägitakse küll pidevalt sellest, et teismelised käivad ringi nägu surutud ekraani, kuid ma leian, et sellest veel kohutavam on näha lapsevaemaid, kellel ühes käes on nende pisike tähelepanu vajav väikelaps ning teises käes on telefon, mis vahel võidab selle vanema tähelepanu.

Siiski ma ei taha lihtsalt vinguda ja korrutada, et kõik on hukas ja nutimaailm on meid ära rikkunud. Internetil ja sotsiaalmeedial on ju siiski ka palju head pakkuda ning see on teinud meie elud kergemaks ning toonud mingil määral maailma rohkem kokku. Asi ei ole otseselt nutimaailma maha laitmises, vaid tasakaalu leidmises. Mõõdukas koguses ei ole enamasti midagi kahjulik. Igale ühele tuleks tegelikult kasuks üks nutivaba nädal või kasvõi päev, kui kauem ei suuda. Eraldada end sotsiaalmeedia mõjust ning pidevast vajadusest olla kõigega kursis. Nutitelefoni täielik hülgamine ei läheks vist tänapäeval väga hästi läbi, kuid natuke aega sellest eemal olemine teeks ainult head. Selle tasakaalu leidmiseks pärismaailma ja nutimaailma vahel tuleks sellest teisest natukeseks lahti laskmine kindlasti kasuks.

Millal see kõik ükskord lõppeb?

Marion Kukk

Sõda toob inimkonnas esile halvima ning on justkui paratamatu. Vähemalt seni, kuni on inimesi, eeskätt võimuredeli tipus olevaid indiviide, keda paneb liigutama vaid liigne apluss ning võimujanu. Praegusele maailmas toimuvale toetudes on XXI sajandil sõdadeta ilmast unistada lihtsalt enese petmine. Absoluutne rumalus on eeldada, et lähiajal, eriti selle aastaja jooksul sõjaline tegevus või konfliktid lakkaksid.

Sõda on tavapärane

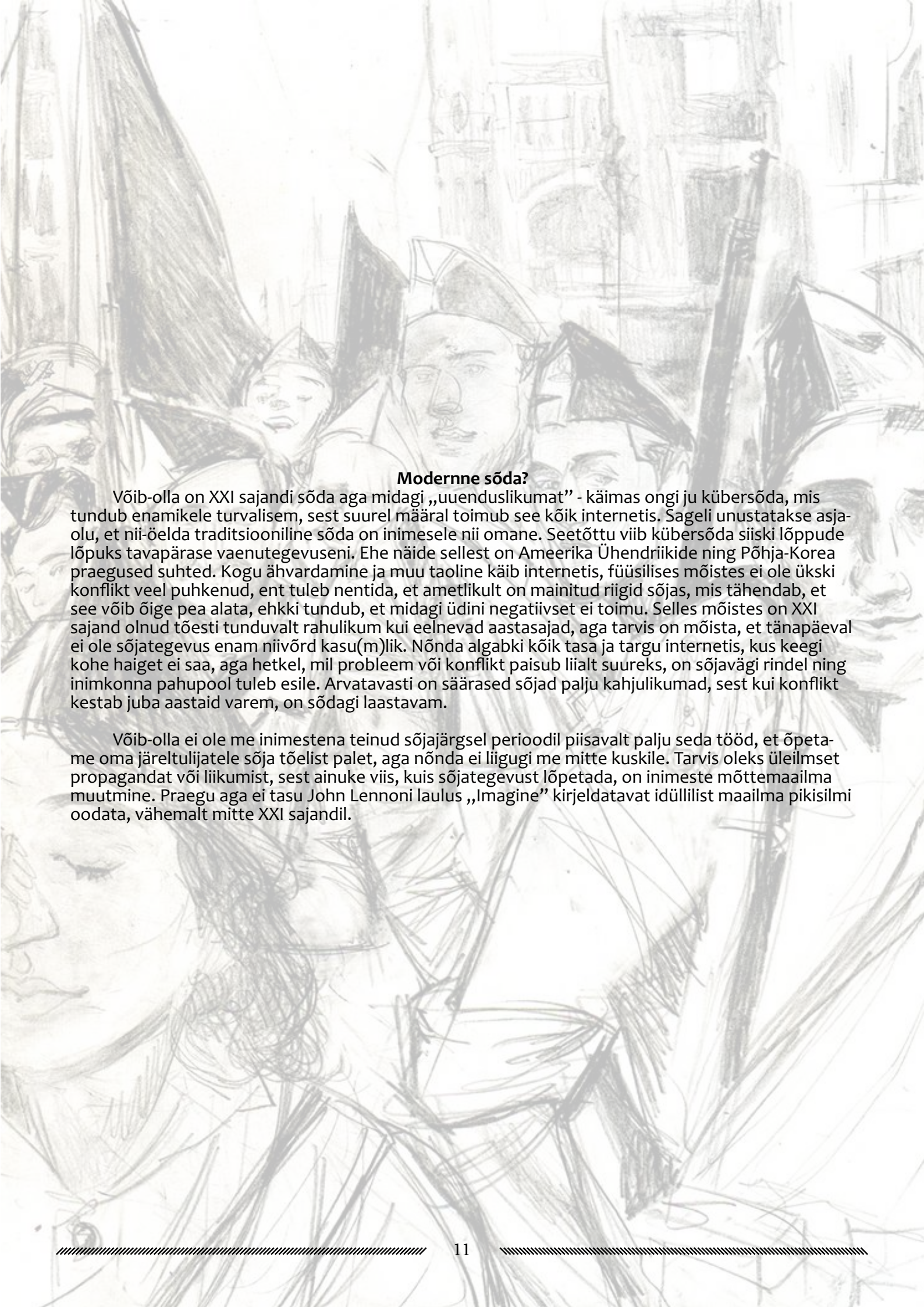
Sõjad ei lõppe enne, kui inimeste loomus, harjumus ja sõtta suhtumine muutuvad. Võib-olla ongi asi selles, et inimkond on nendega harjunud, sest ajaloo vältel on alati nii olnud. Tekib lausa tunne, et sõjategevus ongi ainuke ilmeksimatu viis, kuidas probleemidele lahendusi leida. Sel aastal möödub 100 aastat I maailmasõjast - seda kutsuti sõjaks, mis lõpetab kogu edasise vaenutegevuse. Mõistagi see nõnda ei läinud, vaid 21 aasta pärast nägi maailm taas pelutavate tagajärgedega sõjaaega. Tekib küsimus, millal järgmine kõiki konflikte lõpetav sõda algab. Juba Matteuse evangeeliumis kirjutati sellest, et sõjad on meie, inimeste, osa, mis täpselt nagu teised habituaalsed tegevused niisama kuhugi ei kao. Mainitud passus, kui seda üldse uskuda, ei ole otseselt ennustus või dogma, vaid pigem inimese natuuri tunnistamine. Kui indiviid on nõnda käitunud juba mitu tuhat aastat, siis ei ole

sõdadeta maailm järgneva 82 aasta jooksul eriti reaalne, välja arvatud juhul, kui meie mõttelaad käesoleval teemal muutub.

Sõda on kõigest pallimäng

Sõda võib nimetada ka pallimänguks, mis eales ei lõppe. Maailmakaart ei ole püsiv nähtus - alati on riike, mis võõrast ala ihaldavad ning selle võites puhkeb arvatavasti mõne aja möödudes uus konflikt, et kaotajad oma endise ala tagasi saaks. Mitu dekaadi tagasi oli Aafrika põhjaosas kaks riiki - Sudaan ja Lõuna-Sudaan. Pärast koloniaalajastut need kaks riiki liideti. Uue ja ühtse riigi lõunapoolsed elanikud tundsid, et neile on ülekohut tehtud ning said 2011. aastal taas iseseisva riigi. Nüüd aga tundub põhja pool elavatele sudaanlastele, et neilt on ala varastatud. Rahutuste tagajärjel käib piirkonnas jällegi aktiivne sõjategevus ning praeguste andmete kohaselt on peagi kaardil taas ühtne Sudaani vabariik. Nõnda see jätkub - riigid käivad ühe võimu alt teise kätte justkui pall kahe lapse vahel. Mõlemale osapoolle tundub enda arvamus õige. Täpselt samamoodi arvavad mõned venelased, et Eesti peaks endise NSV-Liidu pärast neile kuuluma ja eestlased on omakorda arvamusel, et Petseri on meie oma, venelased aga mitte. Säärane protsess ei lõppe iialgi, sest paljud riigid igatsevad oma ajalooliseid alasid. Pallimäng lõppeks vaid juhul, kui inimesed mineviku unustavad.

Modernne sõda?

Võib-olla on XXI sajandi sõda aga midagi „uuenduslikumat” - käimas ongi ju kübersõda, mis tundub enamikele turvalisem, sest suurel määral toimub see kõik internetis. Sageli unustatakse asjaolu, et nii-öelda traditsiooniline sõda on inimesele nii omane. Seetõttu viib kübersõda siiski lõppude lõpuks tavapärase vaenutegevuseni. Ehe näide sellest on Ameerika Ühendriikide ning Põhja-Korea praegused suhted. Kogu ähvardamine ja muu taoline käib internetis, füüsilises mõistes ei ole ükski konflikt veel puhkenud, ent tuleb nentida, et ametlikult on mainitud riigid sõjas, mis tähendab, et see võib õige pea alata, ehkki tundub, et midagi üdini negatiivset ei toimu. Selles mõistes on XXI sajand olnud tõesti tunduvalt rahulikum kui eelnevad aastasajad, aga tarvis on mõista, et tänapäeval ei ole sõjategevus enam niivõrd kasu(m)lik. Nõnda algabki kõik tasa ja targu internetis, kus keegi kohe haiget ei saa, aga hetkel, mil probleem või konflikt paisub liialt suureks, on sõjavägi rindel ning inimkonna pahupool tuleb esile. Arvatavasti on sääraseid sõjaid palju kahjulikumad, sest kui konflikt kestab juba aastaid varem, on sõdagi laastavam.

Võib-olla ei ole me inimestena teinud sõjajärgsel perioodil piisavalt palju seda tööd, et õpetame oma järeltulijatele sõja tõelist palet, aga nõnda ei liigugi me mitte kuskile. Tarvis oleks üleilmset propagandat või liikumist, sest ainuke viis, kuidas sõjategevust lõpetada, on inimeste mõttemaailma muutmine. Praegu aga ei tasu John Lennoni laulus „Imagine” kirjeldatavat idüllilist maailma pikisilmi oodata, vähemalt mitte XXI sajandil.

Mida arvaksid Hugo Treffner ja Jaan Poska omanimelistest koolidest?

“Ma arvan, et Hugo Treffner oleks uhke oma koolipere üle, kui klišee see ka ei tunduks. Nii nagu tema ajalgi paistab kool teiste kõrvalt hästi silma: kiiduväärt on õpilaste õpitase, ülikoolis edasiõppijate arv ja edaspidine panus Eesti elusse. Märgiksin ära ajalooõpetaja Kristiina Punga, kes hoiab alles vana hugolikku suhtumist oma õpilastesse. Klassi sisenedes ootavad lutsukommidest pungil korv, põnevad lood elust ja uued ajalooringi kokkusaamise teavitused. Vana koolipea laulu- ja ajakirjandusarmastust kannavad edasi kooli ajaleht Miilang ja segakoor Anima. Hugo olla öelnud, et kui tuleb kord surra, siis ei tea, kust küll selleks aega võtta. Ka praegused kooliliikmed järgivad kõik seda mantrat. Keskmisel õpilasel on raske koolikoormuse kõrval veel paar huviringi, autokool, trenn ja ehk ka õpilasfirma, millega uneaega lühendada. Härra Treffner arvaks, et probleeme on praegu usundiõpetusega, täpsemalt selle puudulikkusega. Humanitaaridel on religioonilugu ainekavas ning teiste suundade õpilastel on võimalus ennast harida vabaaine raames, aga sellest ei piisa. Reaalidel ja looduslastel on raskusi mõista kunstiajaloo ja kirjanduse tundides käsitlevate teoste varjatud religioos-seid tekste, kui usunditest pole halli aimugi. Õnneks õppekava-augud on täitnud noorte suur silmaring ja teiste aineõpetajate lisaselgitused. Hugol pole veel põhjust olnud hüpa-ta hauast taas tahvli ette. Tema põhisoo-v, et kõik saaksid haridust omandada, kes seda tõesti soovivad, on täidetud. Koolis käivad suurt õpihimu ja pealehakkamist täis noored.”

-Hanna Maria Kukk

Arvan, et Jaan Poska tahaks enda mälestuseks justnimelt meie koolipere. Kõige uhkem oleks suurkuju meie uuendlikkuse üle - oli temagi ju teistest riigimeestest oma mõttemaailmaga kogu aeg kaks sammu ees. Usun, et Jaan Poska sooviks igast hingest olla meie aktiivsete ning innovaatiliste õpetajate seltskonnas, juhtida kooli koos meie armsa võimalusi andva koolipapa Helmer Jõgiga ning jalutada ajaloolises majas meie eriilmelise õppuritega, kellega oleks tal meeletult huvitav juttu vesta.

Jaan Poska hindaks kõrgelt meie kooli õpilaste iseseisvust, töökust ja loomulikult teadmistepagasit. Tal oleks hea meel selle üle, et poskalased ei ole ainult raamatutargad, vaid arendavad end väga erinevatel elualadel; seda muidugi tänu meie tarmukate õpetajatele ja direktorile, kes on andud meile võimaluse külastada erinevaid muuseumeid, töötubasid ning kuulata kaasakiskuvaid loenguid.

Mina usun, et Jaan Poskale ei oleks oluline, et meie õppeedukus oleks parim, et oleme kuskil tipus esimesed, sest ta teab, et see ei tähenda suurt midagi ja ta saab olla kindel, et me sellevõrra kuidagi kehvemad ei ole. Mulle tundub, et Poskal millegi üle norida ei olekski, võibolla ainult sooviks ta riigimehena rohkem poliitikateemalisi valikkursusi.

Suurimat heameelt tekitaks Jaan Poskale omanimelise kooli juures meie võimalus määrata ise oma tulevik. See on võimas, kuis pea sada aastat tagasi Rahu toas öeldud sõnad on koolimajja kumisema jäänud.

-Marion Kukk

Jätku keelele!

Marike Peedosaar

Räägitakse ikka, et eesti keel on suures ohus. Puhast kirjakeelt kui sellist oskavad ainult eksperdid, minusugune koolilaps aga ainult solgib emakeelt ingliskeelsete väljendite ja lühenditega. Ja need, kes oskavad, lähevad veel minema ka ja ongi varsti kaputt – head aega, kaunis emakeel! Selline tragöödia on muidugi ülepaistatud, aga 75-aastane Maali Mammastest, kes isegi ainult võru keelt kõneleb, just nii arvabki. Kahju, et ta Sihkrit ei loe.

Puhast eesti keelt kuuleb ainult ametlikus kasutuses, argielust jääb ta kaugeks. Olgu, see tekst valmis ka puhtas-ilusas eesti keeles, aga peale selle kirjutamist jätkan ma ikka oma igapäevase eesti-võru-inglise pudru kasutamist. Selge on see, et murderääkijaid Eestis hinnatakse, aga släng on juba teine tera. Emakeelepäeval oli ka Vikerraadio „Uudis+“ saate päevaküsimus, kas släng on keelele kahjulik või hoopis rikastab. Noore inimesena ütlen muidugi, et rikastab. Kuidagi tuleb ju oma „vårdkeelsust“ kaitsta. Ratsionaalselt mõeldes ütlen aga, et oleneb määrast. Oma Facebooki vestlusi jälgides hakkab küll vahel piinlik. Kõige rohkem räägivad minuga inglise keeles koolilehe toimetuse liikmed ja kõige korrektsemalt sõber, kes kooliajal eesti keeles vaevu „kolmekese“ kätte sai. Kes meie keelt siis tegelikult ohtu seavad, on need oskamatud või hoopis enesekindlad oskajad?

Eesti keele jätkusuutlikkusele peetakse ohuks ka venekeelse elanikkonna kasvu. Eriti Ida-Virumaal leidub noori, kelle tunnistusel on eesti keele taga rasvane „kolm“, aga tegelik keeleoskus piirub sõnadega „tere“ ja „palun“. Veidi paremal juhul oskab õpilane sõna „aitäh“ hääldada ning teab ka paari roppust, ent sellest Eestis ei piisa. Teisalt on agaraid lapsevanemaid, kes panevad maimukese eestikeelse lasteaeda ja õpivad isegi seal riigikeele selgeks. Austust väärt tegu – kuid oh häda! – nende laste tulevik pole siiski ohutu. Mõelda vaid, nende kahte keelt valdav tütreke läheb Tallinnasse õppima, selle kõrvalt McDonald's-isse tööle ja seal ootab teda enterit-vajutav Sergei, keda eesti keel kohe üldse ei huvita. Noored armuvad ja peagi on Lasnamäel veel üks venekeelne noorpere juures. See on suletud ring, mis kestab. See kestab, kuni Sillamäe vallavolikogu istungid toimuvad vene keeles ja setude leelokoor tugeva aktsendiga laulab. Sellest ringist ei aita meid enam miski välja, sest oleme vene keelele juba sõrme andnud ning käeta jäänud – tuleb lihtsalt leppida.

Tänapäeval kasutatakse erialastes tekstides palju võör- ja tsitaatsõnu. Iga spetsialist peab inglise keelt emakeele tasemel valdama, et oma tööga toime tulla. Üks noorte seal populaarsemaid alasid, infotehnoloogia, põhineb täielikult inglise keelel. Et eriala on üsna uus, ei saa eesti keele puudulikkust selles osas ka pahaks panna, ent ma ei näe arengut. Mu onupoeg õppis IT-d kuus aastat tagasi, mina läbisin programmeerimise valikkursuse aasta tagasi, aga sõnavara, mida meie õpetamiseks kasutati, oli sama. Kuna infotehnoloogia mulle nii südamelähedane pole, tasub vaadata muusika valda. Seal on arvustused ikka olnud need kõige-kõigemad patuoinad eestikeelsete kirjutiste seas. Kõik on täis põhjendamatuid tsitaatsõnu, ent muusikuna saan ma aru – arvustuste kirjutajad ei oskagi enam eesti keeles end väljendada. Suurem osa tekste rütmimuusika teooria ja ajaloo kohta on ingliskeelsed ning klassikat ei arvusta enam keegi. Otsin hiljuti neli raamatut džässmuusika kohta. Need olid pungil tsitaatsõnu, enamasti polnud isegi jazz'i džässiks muudetud. Niisiis ei leia ma põhjust selliseid tekste hukka mõista, kuni mõni Avik vol 2 muusikateooria mõistete kohta uusi sõnu leiutama ei hakka.

Tegelikult pole eesti keel nii halvas seisus midagi. Meil on üle miljoni eesti keelt kõneleva inimese üle maailma, seda õpetatakse koolides nii Eestis kui väljaspool. Meil on küllalt eestikeelset kirjanlust ja muusikat, et hoida oma emakeelt. Tehku või hümn sooneutraalseks, vähemalt on oma keeles! Olgu, mis on, tulgu, mis tuleb, öeldakse ju ikka, et umbrohi ei hävine.

Kuidas teha uurimistööd nii, et vähemalt pooled närvid alles jääks

Kelli Riim

Selleks, et gümnaasium lõpetada, tuleb igal õpilasel varem või hiljem läbida uurimistöö kirjutamise kadalipp. Kõik need müüdid sellest, et uurimistöö kirjutamine on utoopiliselt suur ettevõtmine, osutuvad valeks, kui varakult peale hakata.

Uurimistöö peale tuleb mõtlema hakata juba 10.klassis. Seda räägitakse tõesti söögi alla ja söögi peale. Ometi ei võeta seda nõuannet mingil veidral põhjusel kuulda. Kümndendas klassis on soovituslik ära valida uurimistöö teema ning soovitatavalt ka juhendaja.

Ära vali teemat, millest sa absoluutselt mitte midagi ei tea. Uurimistöö pole see koht, kus hakata täiesti nullist midagi uut õppima. Mingisugused eelnevad teadmised peaksid olema olemas, sest vähem kui ühe aastaga on keeruline mingil alal peaaegu et ekspordiks saada.

Vali selline teema, mis sind huvitab. Samuti nõuanne, mida eriti tõsiselt ei võeta. Mida rohkem sind teema huvitab, seda suurem on tõenäosus, et sa viitsid uurimistööd kirjutada ja sellega vabatahtlikult tegeleda.

Vali juhendaja vastavalt enda iseloomule ja töö teemale. Mõnele võib-olla tekitab küsimusi, miks tuleb juhendaja valikul ka enda iseloomust teadlik olla. See tuleb kasuks terve töö vältel. Kui sa oled väga iseseisev ega vaja kedagi, kes sind distsiplineeriks, vali juhendaja, kellel on natuke rohkem „suva“ ja kes laseb sul teha asju nii nagu sa ise õigeks pead – keegi selline, kes ei suru enda mõtteid liiga palju peale, vaid aitab siis, kui sa küsid. Kui sa aga tead, et kui kellelgi su tegemiste üle pidevat kontrolli ei ole, siis ei ole ka tulemus suurem asi – vali selline juhendaja, kellel on piisavalt aega, et näiteks kord nädalas kokku saada ja arutada, kuidas sul kirjutamisega läheb. NB! Siiski ei saa eeldada, et juhendaja sul kogu aeg sabas käib ja muudkui meelde tuletab, et uurimistöö vajab tegemist.

Kui oled juhendajaks sobiva ohvri välja valinud, räägi temaga KOHE! Igal õpetajal on kindel arv juhendatavaid, sest ka nemad on inimesed. Kui sa tead, et õpetaja, keda sa juhendajaks tahad, on õpilaste seas populaarne, on mõistlik temaga rääkida ja koht tema hoole all broneerida juba 10.klassi lõpus. Kui juhendaja valimine jätta liiga hilja peale, määratakse juhendajaks keegi, kellega sul võib-olla üldse klappi ei ole.

Alusta kirjutamist kohe 11.klassi alguses. Aega uurimistöö esitamiseni võib tunduda meeletult palju, aga tegelikult see nii ei ole. Kõige lihtsam ja otstarbekam on kirjutada näiteks iga päev või määrata kindlad päevad, millal kirjutada.

Kui kasutad oma töös küsitlusi, alusta eriti vara. Mida rohkem langeb Stuudiumi postkasti kirju stiilis „Tere, teen uurimistööd, palun vastake mu küsitlusele, mis võtab 5 minutit“, seda vähem viitsivad inimesed neile vastata. Seega, mida varem sa küsimustiku saadad, seda suurem on tõenäosus saada rohkem ja sisukaid vastuseid.

Vormista uurimistöö kohe õigesti. See tähendab, et pole mõtet alguses kirjutada Comic Sansiga ja pärast seda muutma hakata. Kohe õigesti tehes on see ainult ajasääst.

Refereerides viita alati allikale. Kindlasti ei ole hea mõte kõigepealt uurimistöö lõpuni kirjutada ning alles seejärel hakata viiteid lisama. Selleks hetkeks enam lihtsalt ei mäleta, kust miski pärineb.

Võta retsensendi nõuandeid kuulda. Retsensent ei kirjuta retsensiooni selleks, et sulle selgeks teha, et su töö on halb, vaid selleks, et saaksid sellest enne esitamist teha parima võimaliku versiooni.

Kontrollida-kontrollida-kontrollida! Kontrollida tuleb kõike: õigekeelsust, sõnastust, faktide õigsust jne.

Salvesta oma töö mitmesse kohta. See nõuanne võib tunduda paranoiline, aga aeg on näidanud, et tuleb ainult kasuks, kui töö on mitmesse kohta salvestatud, sest kellelgi lendab ikka 2 päeva enne esitamise tähtaega arvuti õhku ja sealt on tööd palju keerulisem kätte saada kui mõnelt mälu pulgalt.

Autorilepingut välja printides ole tähelepanelik. Sa ei kujuta ette kui palju inimesi sellele lehele enda nime ei kirjuta.

Kõida töö mappi, mis näeb viisakas välja. See tähendab, et see mapp ei tohiks olla mõni kunagine bioloogia õpimapp, mis on kotis kortsu läinud ega näe eriti värske välja.

Esita töö õigel ajal. Ilmselt üks tähtsamaim, aga miskipärast üks keerulisem eesmärk, mida saavutada.

Triinu Palo: “Suur sotsialistlik oktoobrirevolutsioon! Noh, see on peaaegu nagu suur pauk - sellest sai maailm alguse.”

Einike Reinvelt: “Okei! Ma lähen otsin alkoholi!”

Õpilane: “Kas ÜRO on organisatsioon?”

Õpilane: “Kas see on jeesuse autoportree?”

Klaara Kask 12. klassile: “Kas te ei leia alkoholi ülesse? Tohoh... poes küll seda probleemi ei ole.”

Reemo Voltri: “Noh, mis see seal maas on? Soust vä? Ei ole, kaste on!”

Merike Trubert: “Aga siin on üks väga nунnu Führer.”

Merike Trubert: “Ma näen, et osad tegelevad seal telefoniga, aga Frida Kahlol ei ole telefoni, talle ei ole mõtet helistada.”

Klaara Kask: “Mida te peaksite jooma, et see jook oleks aluseline?”

Õpilane: “Torusiili.”

Klaara Kask: “Tubli! Seda ma ootasin! Oled sa ise proovinud?”

Õpilane: “Nagu näha, siis ei ole.”

PERIOODI TOP 3

HEA MUUSIKAGA FILMI

1. “La La Land”
2. “Amélié”
3. “Whiplash”

RAAMATUT

1. “Jumala lapsepõlv”
2. “Minu aastasada”
3. “Hüvasti, relvad”

LAVASTUST

1. “Faust”
2. “Mees, kes teadis ussisõnu”
3. “Beatrice”

MUUSIKAPALA

1. “Uni” - Singer Vinger
2. “Ja päike tõuseb” - M Luminal
3. “Sädelev tüdruk” - Kogudus